

กติกาเกมน้กล้า

ผู้เล่นสามารถเลือกวางเงินเดิมพันน้กล้าหรือเหี่ยวได้ตามต้องการ
เหี่ยวไม่มีการแบ่งเลเวล การวางเงินเดิมพันเท่ากัน
น้กล้าแบ่งออกเป็นเลเวล เลเวลสูงขึ้นเงินเดิมพันก็สูงขึ้นด้วย
น้กล้าและเหี่ยวมีประวัติข้อมูลให้ตรวจสอบได้
หากเหี่ยวเสียชีวิต เงินที่วางเดิมพันไว้กับเหี่ยว
จะโอนไปเป็นของผู้เล่นที่วางเงินไว้กับน้กล้า
หากน้กล้าเสียชีวิต เงินที่วางเดิมพันไว้กับน้กล้า
จะถูกโอนไปในลักษณะเดียวกัน
เงินที่เดิมพันไปแล้วไม่อาจยกเลิกหรือเรียกคืนได้
แต่สามารถเพิ่มเงินเดิมพันกับน้กล้าหรือเหี่ยวที่อยู่ในเกมได้
ผู้เล่นสามารถประมูลน้กล้าได้ และส่งน้กล้าของตนเข้ารับการฝึกพิเศษ
เมื่อน้กล้าเข้าร่วมการแข่งขันและชนะการแข่งขัน
ผู้เล่นจะได้รับเงินที่ชนะการเดิมพัน
หากเกมได้เริ่มต้นแล้ว เกมจะสิ้นสุดก็ต่อเมื่อเหี่ยวตายทั้งหมด

บทที่ 1

กรุงแบกแดด ประเทศอิรัก

ฝูงทรายสีเหลืองคละคลั่งอยู่ในอากาศทำให้ทั้งเมืองดูราวกับตกอยู่ใน
ม่านหมอก ทุกหนแห่งมีแต่ทราย

ดวงอาทิตย์ร้อนแรงแผดเผาอยู่กลางศีรษะ แม้กระทั่งผู้คนที่หลบอยู่
ในร่มเงาของตลาดนัดยังรู้สึกร้อนจนแทบจะเป็นลม

สภาพอากาศที่ร้อนแห้งแล้ง แมลงวันที่ตอมหึ่งๆ อยู่บนผลไม้และ
อาหารตามแผงขายพากันบินอย่างฉวัดเฉวียน

ในตลาดเก่าแก่แห่งนี้ หญิงสาวคนหนึ่งคลุมหน้าด้วยผ้าคลุมสีดำ
ถือแผ่นดินเหนียวแกะสลักลายหนูขึ้นมา เอ่ยปากต่อราคาเป็นภาษาอาหรับ

"คุณพ่อค้า ไม่ทราบว่าเป็นราคาเท่าไร"

"หนึ่งร้อยห้า" เมื่อได้ฟังสำเนียงของเธอ เจ้าของร้านก็ตาเป็นประกาย
รีบเสนอราคาทันที "ดอลลาร์สหรัฐ"

หญิงสาวเอ่ยปากต่อราคาโดยไม่กะพริบตา "สิบห้า"

"หนึ่งร้อย"

"ฉันมีแค่สิบห้า"

8 ล่ารักเกมอันตราย 1

"เจ็ดสิบห้า ให้ถูกกว่านี้ไม่ได้แล้ว นี่เป็นวัตถุโบราณอายุกว่าร้อยปี"
หญิงสาวเลิกต่อราคา วางแผ่นดินเหนียวในมือลงแล้วตั้งท่าจะเดิน
จากไป

เจ้าของร้านเห็นดังนั้นก็ซิงพูดขึ้น "สาวน้อย อย่างนั้นห้าสิบเอาไหม"
เธอไม่แม้แต่จะเหลียวกลับ

"สี่สิบ? สามสิบล่ะ?"

เธอยังคงเดินต่อไป เกรง้างเล็กบางกำลังจะกลืนหายเข้าไปในฝูงชน
เจ้าของร้านก็ตะโกนขึ้นมาว่า "ก็ได้! พบค่าสิ! สิบห้าก็สิบห้า!"

หญิงสาวร่างเล็กบางคนนั้นหยุดฝีเท้าแล้วหันหลังกลับมา หยิบ
กระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋าทิ้งที่สะพานอยู่

เจ้าของร้านขายวัตถุโบราณปนพิมพ์พางังม้งง่าแต่ก็ยังรับเงินไปแต่โดยดี
หญิงสาวจ่ายเงินเสร็จก็อุ้มแผ่นดินเหนียวไว้ในอ้อมกอดแล้วเดินกลับเข้าไป
ในฝูงชนอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้ดวงตาที่โผล่พ้นออกมาจากผ้าคลุมหน้า
ของเธอเปล่งประกายสุกใสเต็มไปด้วยความตื่นเต้นสุดขีด

เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะพบแผ่นดินเหนียวรูปลามาสู* ที่ถอดแบบมา
เหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยนในตลาดเล็กๆ

แม้จะเห็นแค่แวบเดียว แต่จากการฝึกฝนมานานปีเธอมองปราดเดียว
ก็รู้ว่านี่คือแผ่นดินเหนียวแบบเดียวกับของที่ศาสตราจารย์ทำ ไม่ว่าจะเป็
เส้นผมที่หยักเป็นลอนกับขนนกที่มีรายละเอียดเด่นชัดบนปีกอินทรี
กับสัดส่วนของกล้ามเนื้อที่ชัดเจนบนกีบเท้าวัวทั้งห้า ใบมีดที่ใช้แกะสลัก
ต้องมีความคมกริบ ทุกรายละเอียดที่ปรากฏถึงได้ดูสวยสมจริงราวกับมีชีวิต

เข้าคู่กัน เธอพบคู่ของมันแล้ว เป็นลามาสูที่คู่กับลามาสูของ
ศาสตราจารย์

* ลามาสู (Lamassu) สัตว์ในตำนานของชนชาติอัสซีเรียโบราณ (ปัจจุบันคือบริเวณประเทศอิรัก) ลำตัวเป็นวัวหรือ
สิงโต แต่ศีรษะเป็นมนุษย์ มีห้าขา อาจมีปีกหรือไม่มีปีกก็ได้ ได้รับการเคารพว่าเป็นเทพผู้ปกป้องรักษา ทำหน้าที่
นายทหารเฝ้าสถานที่สำคัญ

แผ่นดินเหนียวที่อยู่ที่บ้านเป็นสมบัติที่เธอได้มาจากศาสตราจารย์ที่ปรึกษาในคณะโบราณคดีเมื่อหลายปีก่อน เธอรู้ว่าลามาซูที่เป็นสัตว์เทพเฝ้าประตูจะต้องมีเป็นคู่ เนื่องจากฝีมือแกะสลักของช่างฝีมือที่ไม่ปรากฏชื่อผู้นี้ดูสวยงามราวกับมีชีวิต เธอจึงอยากตามหาคู่ของมันมาโดยตลอด แต่ก็รู้ว่าโอกาสมีน้อยมาก เมืองแห่งนี้เผชิญกับไฟสงครามมาหลายปี เปลี่ยนไปจากสมัยที่ศาสตราจารย์มาเยือนเมื่อครั้งยังหนุ่มมาก ต่อให้มีลามาซูอีกแผ่นจริงๆ เกรงว่าจะถูกโยนตกแตกหรือไม่ก็ถูกระสุนเป้าจนพินาศ เธอเลยไม่เคยคาดหวังมาก่อนว่าจะหาเจอ

เธอมาที่นี่แค่มาเดินเล่นตามคำแนะนำของศาสตราจารย์ แล้วก็แค่มาสูดอากาศ

ใครจะไปรู้ว่าเธอจะบังเอิญพบแผ่นดินเหนียว อีกทั้งลามาซูในอ้อมแขนเธอนอกจากส่วนอกที่สึกไปเล็กน้อย สภาพของมันยังคงดีอยู่

เธอรังับความเบิกบานล้นใจไว้ แต่ไม่ได้ชะลอฝีเท้าอันรวดเร็วลง เธออยากกลับไปยังโรงแรมที่พักให้เร็วที่สุด จะได้นำมันออกมาตรวจดูกับแสงไฟอย่างละเอียด แต่ลืกลงไปในใจเธอรู้ว่าเธอถูกแล้ว แผ่นดินเหนียวแผ่นนี้กับอีกแผ่นเป็นคู่กันและปั้นแกะขึ้นจากคนคนเดียวกัน

ถ้าไม่เพราะกลัวเป็นเป้าสายตาผู้คน เธอคงอดใจไม่อยู่กระโดดโลดเต้นบนถนนไปแล้ว

ในเวลานี้ แม้แต่สภาพอากาศที่แห้งแล้ง ผงทรายที่ทำให้เธอระคายตาและดวงอาทิตย์ที่แผดเผาผู้คนยังเปลี่ยนเป็นน่ารักขึ้นมาทันที

ขณะที่เธออ้อมแผ่นดินเหนียวหนักด้วยความเบิกบานสำราญใจอยู่นี่เอง ลุงๆ ก็รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวลับสนของฝูงชนรอบข้าง มีคนตะโกนอะไรสักอย่างเป็นภาษาอาหรับข้างหลังเธอ

เธอหันกลับไปมอง พบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่กลางสี่แยก เธอยังไม่ทันตระหนักว่าเกิดอะไรขึ้น วินาทีต่อมาก็ถูกระแทกถอยออกมา

10 ล่ารักเกมอันตราย 1

หลังจากเกิดเรื่อง เมื่อเธอมีโอกาสได้คิดดูก็มักจะรู้สึกว่หากเธอเป็นชาวมุสลิมจริงๆ บางทีเรื่องแบบนี้คงไม่เกิดขึ้น เพราะผ้าคลุมหน้าจะยังคงปกปิดใบหน้าของเธอไว้ด้วยเทคนิคการคลุมผ้าชั้นดี แต่เธอไม่ได้เป็นชาวมุสลิม

เธอเป็นชาวเอเชีย ชาวตะวันออก มีตาดำผิวเหลือง แล้วยังมีจมูกที่ไม่สู้จะโด่งสักเท่าไรนัก

เธอยังซุ่มซำมสุดๆ ชีวิตนี้เคยใส่ผ้าคลุมหน้ายังไม่ถึงห้าครึ่ง ส่วนใหญ่เวลามาที่นี่จะมีผู้ช่วยชาวท้องถิ่นคนหนึ่งที่มึน้ำใจคอยช่วยเหลือ และวันนี้ก็เป็นหนึ่งในห้าครึ่งนั้น

ชีวิตคนมีขาชั้นย่อมนมีขาลง เวลานี้ถือเป็นช่วงที่โชคร้ายที่สุดในชีวิตเธอแล้ว

แผ่นดินเหนียวในมือเธอกระเด็นออกไปตามแรงกระแทก ท่ามกลางความซุลมุ่นุ่นวายมีใครหรืออะไรก็ไม่รู้ดึงผ้าคลุมหน้าของเธอ ด้วยฝีมือการพันผ้าที่ย่ำแย่ของเธอทำให้ผ้าคลายออกในอีตึดใจถัดมา เผยให้เห็นใบหน้าเล็กๆ

ไม่น่า? ไม่นะ!

เธอร้องด้วยความตื่นตระหนก ไม่ใช่เพราะว่าใบหน้าเธอปรากฏออกมาอย่างไรเธอก็ไม่ใช่ชาวมุสลิม ที่เธอคลุมหน้าก็แค่เพื่อทำตัวให้เข้ากับขนบธรรมเนียม แม้คลุมใบหน้าไว้จะอบสั๊กหน่อยแต่ก็ช่วยกันแดดได้ เธอไม่สนว่าใครจะเห็นหน้าเธอ เธอสนแต่แผ่นดินเหนียวล้าค่าแผ่นนั้น ชั่วโมงนั้นหัวใจเธอกระดอนขึ้นมาถึงลำคอ จังหวะที่แผ่นดินเหนียวร่วงลงบนพื้น หัวใจเธอบีบรัดตัวยกล้ว่ามันจะตกแตก

แต่มันไม่แตก

เธอถอนใจอย่างโล่งอก ไม่ได้รีบเก็บผ้าคลุมหน้าที่หล่นลงพื้นเป็นอย่างแรก แต่รีบคลานไปเก็บแผ่นดินเหนียวที่ตกไว้ก่อน

ภายหลังถึงได้คิดว่านี่เป็นการตัดสินใจผิดครั้งที่สองของวันนั้น

แผ่นดินเหนียวรอดจากความซุลมุนวุ่นวายเข้ามาอยู่ในมือเธออีกครั้ง
ฝูงชนรอบข้างกระจายตัวออกจากกันจนทางเปิด เธอหันกลับไปพบว่า
คนที่ชนเธอตัวล่อนั้นเป็นชายคนหนึ่ง

ชายผิวเหลืองผู้มีผมและตาสีดำคนหนึ่งคร่อมอยู่เหนือร่างเธอ
มือหยาบแข็งแรงสองข้างที่กรำแดดจนเป็นสีแทนวางอยู่สองข้างเอวของเธอ
เธอจ้องชายคนนั้น ชายคนนั้นก็จ้องเธอ จากนั้นก็ส่งยิ้มให้

"ไอ"

เขายิ้มพลางทักทายเป็นภาษาอังกฤษ

"ขอโทษนะ"

ชายตรงหน้ามีดวงตาดำขลิบราวกับหินออบซิเดียนผ่านการหลอมจาก
ลาวาภูเขาไฟ แถมยังมีรอยยิ้มสดใสชนิดที่เธอไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย
ในชีวิตนี้ รอยยิ้มนั้นสว่างเจิดจ้าชวนหลงใหล ทำให้หัวใจเธอหยุดเต้นไป
ก่อนจะกลับมาเต้นเร็วแรงขึ้นอีกครั้ง

รอยยิ้มตรงหน้าเจิดจ้าบาดตาจนเธออดส่งยิ้มตอบเขาไม่ได้

อึดใจถัดมาเขาก็รีบลุกจากร่างเธออย่างรวดเร็ว ขณะที่ลุกขึ้นเขาก็ก้ม
ก้มข้อศอกพุงเธอลุกขึ้นมาด้วย

เธอยืนให้มัน แต่ยังมีตาดำอยู่ชนิดหน้อย ขณะที่ยังไม่เข้าใจว่า
เกิดอะไรขึ้นก็ได้ยินเสียงผู้ชายตะโกนโหวกเหวก

เมื่อเธอหันไปมองก็เห็นชายไว้เคราดกเพิ่มถือมีดยาวสีเงินวาววับ
ชี้ตรงมาที่หน้าเธอ

ชั่ววินาทีนี้สมองของเธอขาวโพลน

ขณะที่เธอคิดว่าชีวิตน้อยๆ นี้จะจบเห่เสียแล้ว พลันมีคนพุ่งเข้ามา
กระชากเธอเธอดอยมาด้านหลัง ในขณะที่เดียวกันเหล็กดำท่อนหนึ่งก็
ปรากฏขึ้นมาตรงหน้าพร้อมเสียงดั่งเคาะรั้ง หยุดมีดยาวที่เกือบจะผ่าหัวเธอ

เอาไว้ได้

ชายไว้เคราแกว่งมีดฟันขวับซ้ำอีก ขวับ! ขวับ! ขวับ!

เคร็ง! เคร็ง! เคร็ง!

มีดยาวสีเงินส่องประกายอยู่ตรงหน้า เธอมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจาก
ประกายของคมมีด แต่ก็ได้ยินเสียงโลหะกระทบกันดังเคร็งคร่างๆ

เธอตื่นตระหนกจนลมหายใจติดขัด รู้สึกเพียงว่ามีคนเหวี่ยงตัวเธอ
หันไปหันมาจนหมุนคว้างไปตั้งแต่หัวจรดเท้า

เธอรูตร้องเสียงหลงท่ามกลางโลกที่หมุนคว้าง

ทันใดนั้นก็เกิดเสียงดังสนั่นขึ้นคราหนึ่ง

เมื่อเธอรู้ตัวอีกทีก็เห็นชายไว้หนวดที่ถือมีดกวัดแกว่งไปมาคนนั้น
ถูกเท้าข้างหนึ่งเตะลอยไปชนกับแผงผลไม้

เป็นเท้าของชายที่อยู่ข้างหลังเธอ

เธอหันไปมองทั้งที่ยังออกสั่นขวัญหาย ชายคนนั้นยิ้มยั้งฟันให้เธอ
จากนั้นก็ทิ้งแท่งเหล็กที่ไม่รู้จะไปหยิบมาจากแผงร้านไหนในมือ หันหลัง
วิ่งไปยังอีกทางหนึ่ง

เธอยืนตะลึงอยู่ที่เดิม ชายไว้เคราพลันลุกขึ้นมา เธอตกใจจนถอยหลัง
ไปหลายก้าวด้วยกลัวถูกไล่ฟันอีก ขณะที่เธอคิดจะหันหลังวิ่งหนีเอาตัวรอด
ชายไว้เครากลับไม่สนใจเธอ เพียงถือมีดร้องคำรามไล่ตามชายคนนั้นไป

ผ่านไปประมาณสามวินาทีเธอถึงจะตระหนักได้ว่าชายไว้เคราไม่ได้
จะฟันเธอตั้งแต่แรก แต่จะฟันชายคนนั้น เธอเพียงแต่โชคไม่ดีไปยืนขวาง
อยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขาพอดีเลยถูกพุ่งเข้าไปด้วย

เธอหลบหายใจทั้งไปหน้าซัดเผือด มองเห็นชายกลุ่มหนึ่งตะโกน
โหวกเหวกเป็นภาษาอาหรับไล่ตามไป สองคนในกลุ่มนั้นมีอาวุธปืน

เวลานั้นเธอหลบแนบชิดกำแพง โชคดีที่คนเหล่านั้นไม่ทันสังเกตเห็นเธอ
พอเธอเรียกขวัญกลับมาคืนมาได้ก็พบว่ามือทั้งสองเธอยังกอดแผ่น

ดินเหนียวแผ่นนั้นไว้แน่น ผู้คนบนถนนยังคงจ้องมาที่เธอ

เธอเป็นชาวต่างชาติคนหนึ่ง

แม้จะไม่มีผมสีทองตาสีน้ำข้าว เครื่องหน้าโดดเด่น แต่เธอก็รู้ว่าเธอดูแตกต่าง เธอรู้ว่าตัวเองดูสะดุดตาแค่ไหนเมื่ออยู่ที่นี้ โดยเฉพาะตอนที่ผ้าคลุมที่ปกปิดใบหน้าเธอหลุดออกมา

ใช้ว่าผู้หญิงทุกคนที่นี่จะสวมผ้าคลุมหน้า บางคนเลือกสวมแบบคลุมแค่ศีรษะ แต่ก็ไม่น้อยที่เลือกคลุมหน้าไว้เหมือนเธอตอนก่อนหน้านี้นั้น ทว่าผู้หญิงที่ไม่ได้สวมอะไรปิดคลุมเรือนผมเลยมีจำนวนน้อยมาก และเห็นได้เด่นชัดมาก

เธอถือแผ่นดินเหนียวลามาซู่ในมือไว้แน่นพลางก้มหน้าก้มตารีบเดินจากไป เร่งฝีเท้าให้พ้นจากที่เกิดเหตุอันซุลมุนวุ่นวายโดยเร็วที่สุด

ระหว่างทางเธอยังไม่วายหันกลับไปมองเป็นระยะด้วยกลัวว่าคนพวกนั้นจะตามเธอมา

ชายคนนั้นเป็นคนผิวเหลืองเหมือนกับเธอ มีแต่สวรรค์ที่รู้ว่าคนอื่นจะคิดว่าเธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาหรือไม่ ทำให้เธอรู้สึกวุ่นวายกับทุกคนบนถนนเอาแต่จ้องมองมาทางเธอ

หลังจากขึ้นรถประจำทางแล้ว เธอมองดูท้องถนนในเมืองนอกหน้าต่าง ไม่มีใครตามเธอมา ไม่มีใครสนใจเธอ เธอค่อยๆ ระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

เมื่อเธอกลับถึงโรงแรม ปิดประตู ล็อกกุญแจเรียบร้อยแล้วนั่งลงบนเตียงถึงได้พบว่าฝ่ามือเธอเต็มไปด้วยเหงื่อ

เธอวางแผ่นดินเหนียวที่ถือไว้แนบอก รวมทั้งวางกระเป๋าเป้ลงบนเตียงแล้วเปิดเครื่องปรับอากาศ

อากาศกรุงแบกแดดร้อนระอุ เธอสวมชุดยาวออกไปเดินจนเหงื่อชุ่มทั่วทั้งหลัง เธอถอดชุดยาวออก เห็นแผ่นดินเหนียวลามาซู่พลอยเปียกชุ่ม

เพราะเธอ แถมยังมีรอยบินเพิ่มอีกมุมหนึ่ง ก็รู้สึกเจ็บใจและกลัวว่าจะมีรอยบินเพิ่มที่ส่วนอื่นเพราะเหตุการณ์วุ่นวายเมื่อครู่ เธอจึงรีบนำมันมาวางข้างโต๊ะหนังสือ เปิดคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะแล้วพิจารณาโดยละเอียด

มองแวบแรกสภาพของมันก็ยังดีอยู่ แต่เพียงครู่เดียวเธอก็พบว่าบริเวณอกของลามามาซึมมีรอยบิน

"บ้าจริง"

เธอสบท แต่ทันใดนั้นก็พบว่ารอยบินตรงนั้นดูไม่เป็นธรรมชาติ หรือจะพูดให้ถูกก็คือสีของส่วนที่แยกออกกับส่วนที่อยู่รอบข้างไม่ตรงกัน

เธออิงไปสักพักก่อนจะโน้มคอมพิวเตอร์มาใกล้ๆ ก็มองดูอีกที แล้วก็พบว่าส่วนที่แยกออกนั้นมีสีแตกต่างกันจริง ที่จริงแล้วยังมีอีกหลายจุดที่มีสีไม่เหมือน เธอตกตะลึง หยิบแผ่นดินเหนียวมาพลิกดูใต้แสงไฟ ผลปรากฏว่าส่วนที่มีสีเหล่านี้บนแผ่นดินเหนียวมีความแตกต่างกันเพียงนิดเดียว ไม่ได้เป็นแค่ที่ส่วนนอกเท่านั้น ที่ครบรอบใบหน้าก็มี บริเวณเหล่านี้เดิมก็มีรอยลอกอยู่แล้ว ก่อนหน้านี้ตอนเธอเห็นมันในตลาดยังนึกว่าเป็นการสึกกร่อนตามกาลเวลา การเก็บรักษาจึงสมบูรณ์สูงขึ้นที่เธอมีอยู่ไม่ได้

แต่มาถึงตอนนี้ เมื่อนำมาส่องใต้แสงไฟโดยละเอียด เธอถึงพบว่านี่ไม่ใช่ร่องรอยจากการสึกกร่อนตามกาลเวลา

เธอเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน ที่สีของแผ่นดินเหนียวไม่เหมือนกัน บางครั้งเพราะว่าเป็นของปลอม แต่นี่ก็ไม่ใช่ของปลอม เธอได้มองแผ่นดินเหนียวที่บ้านมาหลายครั้ง รูปปีกอินทรี มัดกล้ำมเหนือกีบเท้า ลวดลายประดับแบบนี้ดูอย่างไรก็เป็นฝีมือช่างคนเดียวกัน

แต่บางที่อาจมีคนปลอมขึ้นมาภายหลังได้สมจริงมากก็ได้

จากนั้นเธอนึกคิดอะไรขึ้นมาไม่รู้ลองเอานิ้วเขี่ยรอยร้าวนั้นดู หินส่วนนั้นก็กะเทาะล่อนออกมาเผยให้เห็นสีที่ไม่เหมือนกับส่วนอื่น มองดูแล้วเหมือนกับมีรอยตรงนั้นมาตั้งแต่แรก

เธอใจเต้นขึ้นมาทันใด

เป็นไปไม่ได้แน่... ไม่ใช่ว่ามันคือ...

เวลานั้นเธอเริ่มต้นเต้น หลังจากวงแผ่นดินเหนียวลงอย่างระวัง ก็หยิบถุ๊งอุปกรณ์ออกมาจากกระเป๋าเดินทาง ค้นหาแปรงและคีมหนีบ แล้วอาศัยแสงจากโคมไฟเริ่มทำความสะอาดมันด้วยความระมัดระวัง อย่างยิ่งยวด

แสงแดดนอกหน้าต่างเริ่มเปลี่ยนสี เธอนั่งอยู่ที่โต๊ะ เนื่องจากกำลัง มีสมาธิจดจ่อเป็นอย่างมากจึงไม่ทันสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของเวลา ท้องฟ้าเริ่มมืด พระจันทร์ขึ้นมาประดับอยู่บนฟ้าค่าคืน

ตอนที่เธอหยุดงานในมือก็เป็นเวลาตีตกต้นค่อนคืน ผู้คนต่างปิดไฟ นอนกันหมดแล้ว

แต่เธอยังไม่นอน ทุกส่วนที่สีไม่เท่ากันของแผ่นดินเหนียวในมือเธอ ถูกทำความสะอาดจนเผยให้เห็นรูปลักษณะเดิมของมัน

ยามเข้ามืด ขณะที่ท้องฟ้ากำลังอยู่ในช่วงใกล้สว่าง เธอก็ทำงานเสร็จ เรียบร้อย

หลังจากเก็บกวาดอีกครั้งชั่วโมงเธอก็ดูออกแล้วว่ามันเป็นอะไร เมื่อ เธอทำความสะอาดมันจนหมดจด เมื่อเธอหยุดมีดวงแปรงและคีมลง วินาทีที่ได้มองดูมันใจก็เต้นระทึก รู้สึกล้าคอตีบตันขึ้นมาดื้อๆ

ไม่ใช่ลามาชู

พระเจ้า

เธอกุมอกตัวเอง ฟังพินิจงานแกะสลักที่ตรงตามตรงหน้า มองดู ส่วนโค้งงามบนช่วงอกของมันกับกรงเล็บราชสีห์ดูแข็งแรง

มันคืออับซาซุ*

ลามาชูเฝ้าประตูมักจะมีเป็นคู่ เป็นลามาชูเพศผู้คู่กัน

* อับซาซุ (Apsasu) ก็คือลามาชูแต่เป็นเพศเมีย คล้ายคลึงกับสฟิงซ์ของกรีก

16 ล่ารักเกมอันตราย 1

ที่เป็นลามามากับอัปซาชูตัวผู้ตัวเมียคู่กันแบบนี้หาได้ยากมาก เธอไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย

ดินแดนแถบนี้มีสภาพสังคมชายนำหญิงตามมาหลายพันปี หรือว่าเป็นเพราะแบบนี้ วันดีคืนดีใครสักคนคงนำมันมาแกะใหม่ เปลี่ยนมันจากเพศหญิงเป็นเพศชาย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะช่วงอกเปลือยเปล่าอันงดงาม เพราะรอยยิ้มเข้มแข็งแฝงความมั่นใจ เพราะท่าทางแข็งแกร่งเปี่ยมไปด้วยพลังของมัน หรือว่าเพื่อรักษาผลงานสลักชิ้นงานนี้ไม่ให้ถูกคนทำลายทิ้ง คนผู้นั้นถึงได้เปลี่ยนรูปโฉมของมันไว้

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะทำด้วยเหตุผลอะไร มันถูกซ่อนโดยการปกปิดไว้ด้วยดินเหนียว ถอดแบบคู่ของมันปั้นขึ้นเป็นตัวลามาชู เพราะอย่างนี้ถึงเก็บมันไว้ในสภาพที่สมบูรณ์ได้

อัปซาชูภายใต้แสงไฟตรงหน้าดูราวกับกำลังส่องประกาย

อัปซาชูชิ้นนี้งดงามจริงๆ เมื่อลูบไล่ไปตามรอยแกะสลักเธอก็แทบจะรับรู้ได้ถึงความตั้งใจของช่างที่แกะมันขึ้นมา

ขณะที่เธอกำลังปลอบปล้ำใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทันใดนั้นก็มီးเสียงเบาๆ ดังมาจากทางประตู

เธอเงยหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติ เห็นประตูห้องถูกผลักเปิดออก

คนเปิดประตูเห็นเธอนั่งอยู่หน้าโต๊ะก็ชะงักนั่งอยู่กับที่

เธอก็เช่นกัน นั่งนิ่งอึ้งอยู่บนเก้าอี้

ผู้มาเยือนยังคงยืนอยู่นอกประตู แสงไฟบนระเบียงสาดส่องให้เห็นรูปลักษณะเขาอย่างชัดเจน

เป็นชายคนเมื่อตอนกลางวัน คนที่แม่ตอกอยู่ได้สถานการณั้คับขันก็งี่ยมออกมาได้

อึดใจนั้นเธอไม่รู้ว่าควรร้องตะโกน โทรศัพท์ขอความช่วยเหลือ

หรือว่าลุกขึ้นวิ่งหนี

เขาคงจะเห็นเธอหลบมองโทรศัพท์บนโต๊ะ จึงยกมูมปากขึ้นพูดว่า
"ถ้าผมบอกว่าเป็นบริการรুমเซอร์วิส คุณคงไม่เชื่อสินะ"

เธอกะพริบตาปริบๆ สมองหยุดทำงาน ผ่านไปหนึ่งวินาทีเธอก็ค่อย
ตระหนักได้ว่าเขากำลังพูดภาษาจีน แถมยังพูดจาติดตลกด้วย

"ตอนนี้..." เธอหลบตามองนาฬิกาบนโต๊ะแล้วก็ต้องตกใจ
ตายแล้ว ตีสี่

ดูจากควมมีมิติภายนอกหน้าตาต่างแล้ว เธอคาดว่าตอนนี้เป็นเวลาตีสี่
ไม่ใช่สี่โมงเย็น

เธอสงบสติอารมณ์มองดูชายที่ยืนอยู่ที่ประตูคนนั้น พูดว่า "...ตีสี่
ฉันว่าคงไม่มีโรงแรมที่ไหนให้บริการรুমเซอร์วิสในเวลานี้หรอก"

เขายิ้มอีกครั้ง ปล่อยลูกบิดประตู แล้วยกสองมือกอดอกยื่นพิง
กรอบประตูไว้ พูดยิ้มๆ ว่า "เอ ที่จริงแล้วผมแน่ใจว่ามีที่พักหรือโรงแรม
ไม่น้อยนะที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงสามร้อยหกสิบห้าวัน พยายามให้บริการ
แก่ลูกค้าทุกเวลาที่ลูกค้าต้องการ"

เธอทำเป็นนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยท่าทางสบายๆ ทั้งที่หัวใจเต้นแรง
แทบกระดอนออกจากอก ข้างกายเธอไม่มีสิ่งของใดจะใช้เป็นอาวุธได้เลย

ตอนนี้เป็นเวลาตีสี่ คนส่วนใหญ่คงหลับสนิทกันแล้ว เธอต้องร้องดัง
แค่ไหนถึงจะปลุกคนให้ตื่นจากการหลับลึกได้

ขณะที่ความคิดนี้แวบเข้ามา เธอก็เข้าใจขึ้นมาทันทีว่าทำไมชายคนนี้
ถึงมาปรากฏตัวหน้าประตูห้องเธอในเวลาแบบนี้

นั่นเพราะเวลาแบบนี้ทุกคนต่างก็กำลังหลับไหล

ชายตรงหน้าแม้จะไม่ได้เข้ามาใกล้ขึ้น แต่ก็ไม่ได้ถอยออกไปไหน

การที่เขาหยุดอยู่ที่ประตูทำให้เธอใจเต้นรัว เธอได้ยินเสียงตัวเอง
ถามออกไปว่า

"คุณเป็นใคร ทำไม่ถึงรู้ว่าฉันอยู่ที่นี้ คุณสะกดรอยตามฉันมาหรือ"
เธอแน่ใจว่าเธอไม่รู้จั๊กกับชายตรงหน้า

เทียบกับความตื่นตระหนกของเธอแล้ว เขาคูสงบนิ่งกว่ามาก ร่างบึกบึน
ของเขาพึงอยู่กับกรอบประตู เธอไม่ได้เปิดไฟในห้อง แสงไฟจากระเบียง
จึงทำให้ใบหน้าของเขาตกอยู่ในความสลัว แต่ก็ยังขับเน้นกล้ามเนื้อบน
ช่วงไหล่ของเขา

เธอเชื่อว่าส่วนอื่นบนร่างกายเขาก็คงกำยำไม่แพ้กัน ภาพฉาก
เมื่อตอนกลางวันผุดขึ้นในความทรงจำอย่างกะทันหัน เธอจำได้ว่าเขา
เหวี่ยงเธอที่ตัวค่อนข้างหนักไปมาได้อย่างง่ายดายเพียงไร แล้วก็จำได้ว่า
เขาเอาชนะชายไว้คร่าได้อย่างไรทั้งที่มีเธอพุ่งอยู่ด้วย

เธอแน่ใจว่าเขาต่อเธอสลบได้ในครั้งเดียว

เมื่อได้ยินดังนั้นเขาก็ยกมือขึ้นเสยผมแล้วยิ้มอีกครั้ง

เพียงแต่ครั้งนี้รอยยิ้มบนใบหน้าเขานั้นดูเหมือนจะฉุนใจ ตามด้วย
ถอนหายใจแล้วหยิบกระเป๋าสตางค์ของเธอออกมาจากกระเป๋าหลังกางเกงยีน
พร้อมกับพูดว่า "ผมเอากระเป๋าสตางค์ของคุณมา ในนั้นมีนามบัตรของ
โรงแรม รู้ไหมว่าคุณไม่ควรเขียนเลขห้องไว้บนนั้นจริงๆ นะ"

เธอนิ่งงัน เมื่อเขาโยนกระเป๋าสตางค์มาให้ก็ยื่นมือไปรับอย่างงุ่มง่าม
ความจริงเขาโยนได้แม่นมาก เดิมกระเป๋าสตางค์ใบนั้นควรจะหล่นลงมา
ในอ้อมแขนเธอพอดี แต่ว่าแต่ไหนแต่ไรมาเธออ่อนหัดด้านกีฬา อาราม
ตกใจไม่ทันตั้งตัว มือขวาเธอก็ไปบิดกระเป๋าสตางค์ที่สมควรจะรับได้
ในตอนแรก ท่ามกลางความวุ่นวายเธอใช้มือซ้ายคว้าคืนมา ผลก็คือ
ใช้แรงมากไปทำให้กระเป๋าสตางค์ลอยข้ามหัว เธอรีบหมุนตัวไปรับด้วย
มือขวาแต่รับไม่ได้ จึงรีบยื่นมือซ้ายไปรับ สุดท้ายก็เสียหลักจากเก้าอี้
ล้มไปด้านหลัง

ขณะที่กำลังจะลงไปลูบกับพื้น เธอก็ร้องเสียงหลง

กระเป๋าสตางค์กระเด็น เก้าอี้ล้มลงกับพื้น แต่เธอไม่ล้ม

ในห้องคับขันจนเจียน ชายคนนั้นเคลื่อนจากทางประตูเข้ามาคว้า
เอวของเธอไว้ราวปาฏิหาริย์ เธอไม่ทันได้เห็นหรือก เพราะขาดอีกแค่
ไม่กี่เซนติเมตรหน้าของเธอก็จะทิ่มถึงพื้นเพราะความชุ่มซ่ำม แต่เธอ
รู้สึกถึงมือของเขา มือใหญ่และแขนแกร่งที่รั้งและเหวี่ยงตัวเธอไปมา
เมื่อตอนกลางวันกลับมawangบนรอบเอวของเธออีกครั้ง

วินาทีต่อมา เธอถูกดึงขึ้นมาจากพื้น สองเท้าได้ยืนมั่นคงอีกครั้ง

"เหวอ อันตรายจริงๆ คุณไม่เป็นไรใช่ไหม"

บรรยากาศน่าอึดอัดดำเนินไปครู่หนึ่ง

พอตั้งสติได้เธอก็หันขวับ เห็นเขาชูสองมือขึ้นเป็นท่ายอมจำนนแล้ว
ถอยไปข้างหลังก้าวหนึ่ง เอ่ยปากทิ้งรอยยิ้ม

"ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้"

เธอหน้าแดง ทั้งเคืองทั้งประหม่า ถอยออกมาจ้องหน้าเขาแล้วพูดว่า
"ฉันเป็นนักวิจัยประวัติศาสตร์ มาที่นี่เพื่อแลกเปลี่ยนวิจัย ฉันไม่มีของมีค่า
อะไรติดตัวทั้งนั้น"

"อันที่จริงแล้วคุณมี" เขาเลิกคิ้วขึ้น นัยน์ตาแฝงรอยยิ้ม

เธอนิ่งไป "ฉันไม่มี"

"คุณมี" เขายังคงชูมือสูงขึ้นเพื่อแสดงว่าไม่มีเจตนาร้าย แต่มือขวา
กลับชี้ไปยังกระเป๋าที่เธอทิ้งไว้บนเตียงเมื่อตอนกลับมา "ตอนผมเอากะเป๋
าสตางค์ของคุณมา ผมยังใส่ของลงไปด้วย"

เธอนิ่งไปอีกครู่

ก็ใช่ ตอนนั้นเธอกำลัง่วนอยู่กับการกอบกู้ลามาชู...อัปซาชู ที่จริง
เธอไม่ได้สนใจเลยว่าตอนนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่

เวลาเธอออกนอกประเทศมักจะพกกระเป๋าสตางค์สองใบเพื่อ
ความสะดวก ใบหนึ่งเล็กใบหนึ่งใหญ่ ใบเล็กไว้ใส่เศษเหรียญกับธนบัตร

ไม่กี่ใบ ปกติก็จะใช้เศษเหรียญในกระเป๋าสตางค์ใบเล็ก ในเวลาจำเป็น ถึงจะใช้กระเป๋าสตางค์ใบใหญ่ที่มีสิ่งใช้ระบุตัวตน แต่ตลอดทางขา กลับนอกจากเงินค่ารถประจำทางก็ไม่ได้จับจ่ายอะไรอีก พอกลับมาถึงก็เอาแต่จจจอยู่กั้บแผ่นดินเหนียวแผ่นนั้น เลยไม่ได้รับรู้ว่ากระเป๋าสตางค์หายไป

ว่าตามจริงเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเอากระเป๋าสตางค์ของเธอไปตอนไหน ก็ต้องไม่รู้อยู่แล้วว่าเขาใส่ของลงไปตอนไหน

แต่จะว่าไปตอนนั้นออกจะวุ่นวาย เขามีโอกาสทำเรื่องทั้งหมดนี้ ได้อย่างไรกัน

"ตอนที่คุณล้มลงแล้วเอาแต่กอบกู้เจ้าก้อนหินนั้นไงล่ะ"

คำพูดของเขาที่อยู่ๆ ก็สวนมาทำเอาเธอสะดุ้งได้สติคืน ถึงได้รู้ว่าเมื่อไหร่หลุดสิ่งที่สงสัยออกไป

"นั่นไม่ใช่ก้อนหิน แต่เป็นแผ่นดินเหนียวต่างหาก มันคือลามาชู... อับซาซุ ปกติต้องมีเป็นคู่ ผู้คนวางมันไว้หน้าประตูหรือไม่กี่ฝั่งไว้ที่ฐานประตูบ้านให้เป็นสัตว์เทพทำหน้าที่คุ้มครอง พวกมันเป็นสัตว์เทพที่แข็งแกร่งและมีพลังกำลังมาก สามารถปัดเป่าความชั่วร้าย ฉันทิ้งอยู่แล้วตัวหนึ่ง ไม่ง่ายเลยกว่าจะหาคู่ของมันเจอ พวกมัน..." เธอชินกับการตอบคำถาม พูดไปถึงครึ่งค่อยรู้ตัว ไม่รู้ว่าตัวเองจะอธิบายให้เขาฟังไปทำไม แถมชายคนนี้นั่งบงกกรุกห้องของเธอ เธอเป็นบ้าอะไรเนี่ย กลัวคนไม่รู้หรือว่าเธอเจอของมีค่า

เธอรีบบังคับตัวเองให้หยุดปาก โชคดีที่ผู้ชายตรงหน้าดูเหมือนจะไม่ได้สนใจอับซาซุบนโต๊ะเลยแม้แต่น้อย

เขาเพียงยกไหล่ พูดว่า "คุณก็น่าจะรู้แล้วว่าตอนนั้นผมไม่ค่อยสะดวกก็เลยยืมใช้กระเป๋าของคุณ ที่ผมเอากระเป๋าสตางค์คุณมาก็เพื่อจะได้รู้ที่อยู่ของคุณ คุณจะตรวจกระเป๋าตางค์คุณก่อนก็ได้ ผมรับประกันว่าไม่มีอะไรหายไป ที่ผมมาที่นี่ก็เพื่อมาเอาของคืน ได้ของแล้วผมจะไป

โอเคไหม"

ไม่ค่อยสะดวก? ก็เลยฝากไว้? คำพูดพวกนี้ช่างฟังดูดี เขาในตอนนั้น
ไม่เชื่อว่าโดนไล่ฆ่าอยู่หรือไง

เธอห้ามตัวเองไม่ให้ก้มลงเก็บกระเป๋าสตางค์ขึ้นมาตรวจดู ขณะที่
จับตาดูชายคนนั้นพูดเธอก็ค่อยๆ ลดมือลง เอื้อมไปที่กระเป๋าของเธอ
บนเตียง

เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ถามความเห็นเธอจริงๆ

เขาคว่ากระเป๋าเธอไปอย่างรวดเร็ว แล้วหยิบแผ่นโลหะที่เธอไม่เคย
พบเห็นมาก่อนออกมาจากกระเป๋าเธอ วัตถุนี้มีสีดำ และบนนั้นยังมี
สายไฟสีส้มต่างกัน

เขานำโลหะแผ่นนั้นเก็บใส่กระเป๋ากางเกงที่บันท้าย วางกระเป๋าเธอ
กลับคืนไปที่เดิม

"นั่นคืออะไร"

พอพูดออกไปเธอก็เสียใจทีหลัง รีบยกสองมือขึ้นหันฝ่ามือไปทางเขา
แล้วพูด

"เอาเถอะ ไม่ต้องพูด ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ฉันไม่อยากรู้"

เขาเหลือบตาขึ้นมอง ยกมุมปากขึ้นอีกครั้งเป็นรอยยิ้มที่น่าหลงใหล

"ฉลาดนี่" เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดี "แต่ก็ไม่มีอะไรต้องปิดบังหรือ
นี่มันก็แค่..."

"ฉันบอกแล้วไงว่าไม่อยากรู้..." พอเขาเริ่มเอ่ยปาก เธอก็รีบร้องห้าม

"ขึ้นส่วนของระเบิดลูกหนึ่งนะ" แต่เขาไม่หยุด

"ก็ฉันบอกว่าคุณไม่อยาก... คุณว่าไงนะ! คุณวางระเบิดไว้ในกระเป๋าฉัน
งั้นหรือ!" เธอมองเขาด้วยความตระหนก "บ้าจริง ฉันบอกว่าคุณไม่อยากรู้ไงล่ะ!"

"ไม่ใช่ระเบิด แค่ชิ้นส่วนส่วนเดียว" เขามองเธอยิ้มๆ "ไม่ใช่ส่วนที่
เป็นชนวนหลักหรอก คนที่ไล่ตามผมเมื่อตอนกลางวันเป็นกลุ่มผู้ก่อการร้าย

ตอนแรกพวกเขาจะวางระเบิดในแบกแดด ผมแยกส่วนนี้ออกมา ทำให้ระเบิดใช้การไม่ได้ พอไม่มีปัญญาจะก่อเหตุ พวกเขาถึงได้โกรธขนาดนั้น โชคดีได้ความช่วยเหลือจากคุณ"

พูดพลางเขาก็อาศัยจังหวะที่เธอไม่ทันตั้งตัวก้มลงหอมแก้มเธอ

"ขอบคุณนะ"

เธอพ่นลมพริต กุมแก้มตัวเองอย่างรวดเร็ว พูดทั้งหน้าแดงจรดใบหู "ฉันไม่ได้ช่วยคุณ!"

"คุณช่วย เพียงแต่คุณไม่รู้" เขาหัวเราะอย่างเบิกบานสุดขีดขณะที่หมุนตัวเดินกลับไปยังประตูพลางพูด "อ้อใช่ ถ้าหากผมเป็นคุณ ผมจะรีบหยิบตัวเครื่องบินไปนั้นและเก็บสัมภาระเดินทางกลับบ้านทันที"

"ตัวเครื่องบินไหน" เธอเอ็ง ถามอย่างงงงัน

"ที่กระเป๋ากางเกงขาสั้นของคุณ"

ชายหนุ่มกล่าวทิ้งท้ายโดยไม่หันมามอง แล้วเดินออกจากห้องของเธอไป

เมื่อได้ยืนดั่งนั้นเธอก็ล้วงกระเป๋ากางเกงตัวเองดู พบตัวเครื่องบินออนไลน์หนึ่งใบ ในนั้นพิมพ์เป็นชื่อภาษาอังกฤษของเธอ

เธอไม่รู้เลยว่าเขาใส่ตัวเครื่องบินลงในกระเป๋ากางเกงเธอตอนไหน เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นจากตัวใบนั้นก็พบว่าประตูห้องของเธอปิดเสียแล้ว

ในห้องกลับคืนสู่ความเงียบดังเดิม

หากไม่ใช่เพราะแก้อีที่ลึกลงบนพื้นกับตัวเครื่องบินออนไลน์ในมือ เธอคงคิดว่าตัวเองเผลอหลับฝันไป

หัวใจยังคงเต้นรัวเร็วอยู่ในอก

ผ่านไปสักพักเธอก็ยได้สติ รีบเดินไปล็อกกุญแจด้านในบนประตูที่ลึกล็อกก่อนหน้านี้

แต่ว่าแบบนี้ก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี

เธอมองดูรอยพับตัวเครื่องบินอิเล็กทรอนิกส์ ก่อนจะสบถเบาๆ

"บ้าจริง"

แม้จะไม่อยากทำตามที่ชายคนนั้นบอก แต่เธอก็รู้ว่าการแลกเปลี่ยน
วิจัยของเธอคงสิ้นสุดเพียงเท่านี้

กลุ่มผู้ก่อการร้าย? ระเบิด?

อย่าล้อเล่นไปหน่อยเลย ต่อให้เธอขึ้นขอบเมโสโปเตเมียกับดินแดน
ระหว่างสองลุ่มแม่น้ำแค้ไหนก็ไม่อยากจะเสี่ยงเอาชีวิตมาทิ้งหรอก

เธอเป็นนักวิจัยคนหนึ่ง ไม่ใช่คนในกองกำลังพิเศษหรือหน่วยปฏิบัติการ
สอดแนม

สวรรค์รู้ว่าสมัยที่เธอเรียนหนังสือ หนึ่งร้อยเมตรเธอใช้เวลาวิ่งตั้ง
ยี่สิบสามวินาที ถ้าหากชายไว้เครานี้มาถึงเธอก็ขึ้นมา แล้วบังเอิญเจอเธอ
ตามท้องถนน ต่อให้เธอมีสักเก้าชีวิตก็คงไม่รอด

ฝันฟ้าแผ่นดินกว้างใหญ่ ชีวิตเล็กๆ ของเธอก็ยิ่งใหญ่ ตอนนี้เทคโนโลยี
พัฒนาไปไกล เธอกลับประเทศไปแล้วยังสามารถใช้อินเทอร์เน็ตติดต่อ
กับนักวิจัยที่นี่ได้

ตัดสินใจได้ดังนี้เธอก็กลับไปยังโต๊ะทำงาน เริ่มลงมือจัดกระเป๋าและ
เขียนอีเมลส่งไปขอโทษกับทางศูนย์วิจัยท้องถิ่น แต่งเรื่องว่ามีคนในครอบครัว
ล้มป่วยต้องรีบกลับไปดูแล

ฟ้ายังไม่ทันสว่าง เธอก็นั่งรถมาถึงสนามบิน

ไม่กี่ชั่วโมงให้หลัง เธอก็นั่งอยู่บนเครื่องบินออกจากประเทศแห่งนี้ไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)